

Sygn. akt I ACa 948/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2014r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Miastkowska (spr.)
Sędziowie:	SSA Alicja Myszkowska SSA Krystyna Golinowska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Jacek Raciborski

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2014r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. N.**

przeciwko **Bankowi (...) Spółce Akcyjnej w W.**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 9 maja 2013r. sygn. akt I C 1796/12

oddala apelację.

I A Ca 948/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 maja 2013 roku, wydanym w sprawie z powództwa P. N. przeciwko Bankowi (...) S.A., Sąd Okręgowy w Kaliszu oddalił powództwo.

Dokonując ustaleń w sprawie, Sąd I instancji podkreślił, iż strony wiązała umowa o kredyt budowlano hipoteczny, zwarta w dniu 30 marca 2001 roku. Umowa była zmieniana aneksami z dnia 29 października 2001 roku i z dnia 25 kwietnia 2003 roku. w tym ostatnim aneksie wskazano, że powód zamieszkuje w K. przy ulicy (...).

Adres ten został wskazany przez powoda w oświadczeniu złożonym Bankowi w dniu 14 września 2005 roku.

W dniu 24 sierpnia 2006 roku pozwany powiadomił powoda o postawieniu kredytu w stan natychmiastowej wykonalności. Zawiadomienie zostało przesłane powodowi na adres wskazany w umowie.

Występując o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, Bank wskazał adres powoda w K. ul. (...).

W dniu 27 marca 2007 roku pozwany złożył do komornika wnioski o prowadzenie egzekucji.

Powód od 2003 roku mieszkał K. przy ul. (...) następnie przeprowadził się na ulicę (...).

Powód nie spłacił kredytu. O prowadzonej przeciwko niemu egzekucji dowiedział się z pisma Komornika z dnia 2 kwietnia 2007 roku, doręczonego na adres w K. przy ul. (...).

Oceniając wyjaśnienia powoda, Sąd Okręgowy nie dał wiary jego twierdzeniom, iż powiadomił pozwany Bank o zmianie swojego miejsca zamieszkania w 2004 roku, uznając, że powód nie przedstawił na tę okoliczność żadnych dowodów.

Powód był obligowany do wypełnienia tego obowiązku zgodnie z postanowieniami umowy.

Rozpatrując żądanie powoda na tle art. 840 k. p. c. Sąd I instancji nie podzielił będącego podstawą pozwu zarzutu, iż roszczenie pozwanego o spłatę kredytu, zaciągniętego w 2001 roku uległo przedawnieniu i nie powinno być egzekwowane.

Dłużnik nie wziął bowiem pod uwagę terminu obowiązywania umowy do 2015 roku a nadto umowa została przez Bank wypowiedziana w sierpniu 2006 roku. Pozwany niezwłocznie wniósł o nadanie klauzuli wykonalności i wszczął postępowanie egzekucyjne. Czynność ta spowodowała przerwanie biegu przedawnienia roszczenia przewidzianego w art. 731 k. c. stosownie do art. 123 § 1 k. c. W niniejszej sprawie przedawnienie nie biegło od lutego 2007 roku.

Sąd powołał się również na art. 843 § 3 k. p. c. podkreślając, iż powód powołał się w pozwie na przedawnienie żądania pozwanego. Na temat skierowania przez Bank przesyłki zawierającej wypowiedzenie umowy kredytowej na niewłaściwy adres pod którym w tym czasie nie zamieszkiwał, wypowiedział się dopiero na rozprawie. Dlatego Sąd przyjął, że drugi zarzut powoda, podniesiony przez niego przy okazji rozpoznania pozwu, również okazał się nieskuteczny.

Ostatecznie powództwo zostało oddalone.

W apelacji od powyższego orzeczenia powód zarzucając naruszenie przepisów postępowania przez pominięcie przez Sąd zgłaszanych przez niego wniosków dowodowych i tym samym błędne ustalenie stanu faktycznego, domagał się uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, iż Sąd nie przeprowadził dowodu z dokumentów świadczących o negatywnych działaniach pozwanego związanych ze wskazywaniem jego adresu, co odnosiło się również do adresu, który podany był w umowie kredytowej.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja nie była uzasadniona.

W okolicznościach niniejszej sprawy należało podzielić stanowisko Sądu Okręgowego, iż roszczenie pozwanego Banku o zwrot niespłaconych należności wynikających z umowy kredytowej zwartej między stronami w dniu 30 marca 2001 roku nie uległo przedawnieniu.

Jakkolwiek termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej (a taką jest działalność kredytowa pozwanego) wynosi trzy lata (art. 118 k. c.), to uwadze powoda uszedł fakt, na co słusznie

zwrócił uwagę Sąd I instancji, iż umowa kredytowa jaką zawarł z pozwanym Bankiem miała obowiązywać do dnia 15 lipca 2016 roku, kredyt został postawiony przez pozwanego w stan wymagalności z dniem 30 września 2006 roku, a następnie strona pozwana wystąpiła o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w dniu 21 listopada 2006 roku. Wniosek o wszczęcie egzekucji został złożony w dniu 27 marca 2007 roku. Powyższe działania – złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności oraz wniosku o wszczęcie egzekucji należą do tych czynności które w myśl art. 123 § 1 pkt. 1 k. c. powodują przerwanie biegu przedawnienia, zostały bowiem podjęte przed sądem i przed organem egzekucyjnym powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju. Stosownie do treści art. 124 § 2 k. c. w razie przerwania przedawnienia przez tego rodzaju czynność, przedawnienie nie biegnie na nowo dopóki postępowanie wszczęte na skutek wniosku nie zostanie zakończone. W rozpatrywanym przypadku nie zostało zakończone postępowanie egzekucyjne toczące się przeciwko powodowi w sprawie II Km 806/07. Nie rozpoczął się zatem na nowo bieg terminu przedawnienia o którym mowa w art. 118 k. c. Termin ten z kolei nie upłynął do dnia złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności i o wszczęcie postępowania egzekucyjnego.

Wprawdzie na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2013 roku powód powołał się w swoich wyjaśnieniach na działanie pozwanego Banku który wysłał korespondencję w sprawie umowy kredytowej, w tym pismo o postawieniu kredytu w stan wymagalności, na niewłaściwy adres, pod którym nie zamieszkiwał (zarzut z tym związany był podstawą apelacji), ale okoliczność ta nie miała wpływu na treść orzeczenia ze względu na dyspozycję art. 843 § 3 k. p. c. który został przywołany przez Sąd Okręgowy, z tym, że rozważania tego Sądu wymagały uzupełnienia. Jak wynika z powyższego przepisu, domagając się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego, powód powinien w pozwie przytoczyć wszystkie zarzuty jakie w tym czasie mógł zgłosić, pod rygorem utraty prawa korzystania z nich w dalszym postępowaniu.

Przepis ten ogranicza możliwość zgłaszania zarzutów które mogą stanowić podstawę powództwa przeciwegzekucyjnego wprowadzając prekluzję oznaczającą, że po złożeniu pozwu dłużnik traci prawo do powołania się na nowe postawy przemawiające, w jego ocenie, za zastosowaniem art. 840 k. p. c.

Założeniem prekluzji dowodowej w postępowaniu wszczętym konkretnym pozwem, jest konieczność wskazania w tym piśmie procesowym określonej postawy faktycznej żądania i przytoczenia wszystkich zarzutów które można było zgłosić w tym czasie. Uchybienie temu obowiązkowi pozbawia powoda uprawnienia do korzystania w dalszym biegu sprawy z zarzutów których nie przytoczył w pozwie, mimo istnienia takiej możliwości.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy zaznaczyć, iż powód powołał się w pozwie jedynie na przedawnienie które w razie zasadności tego zarzutu, prowadziłoby do wygaśnięcia roszczenia. Nie powołał się natomiast na okoliczności związane ze sposobem doręczenia mu pism przez pozwanego Bank, dotyczących czynności podjętych w celu wyegzekwowania spłaty kredytu, w tym pisma o postawieniu kredytu w stan wymagalności a więc na zarzuty które mogłyby przemawiać za ewentualną nieważnością wypowiedzenia umowy kredytowej. Powód miał świadomość o istnieniu tych, w jego ocenie, nieprawidłowości przed wniesieniem pozwu w niniejszej sprawie, chociażby z tego względu, że korespondencja Banku została załączona do wcześniej wszczętej przez niego sprawy I C 1681/12. Nie było zatem przeszkód aby na powyższe okoliczności powołać się w pozwie złożonym w niniejszej sprawie. Brak przywołania tego rodzaju zarzutów zwalniało Sądy obu instancji z badania ich zasadności w dalszym biegu sprawy, po złożeniu przez powoda wyjaśnień w omawianym przedmiocie na rozprawie. Nastąpiło to bowiem z naruszeniem omówionej wyżej prekluzji w zgłaszaniu nowych zarzutów w postępowaniu przeciwegzekucyjnym. Niemożność badania zasadności tych zarzutów zachodziła niezależnie od tego czy istotnie pozwanego Bank dopuścił się uchybień o których była mowa w apelacji i bez względu również na podnoszone w apelacji zastrzeżenia pod adresem Sądu I instancji. Dodać przy tym należało, że dywagacje tego Sądu na temat wywiązywania się przez powoda z obowiązku powiadamiania Banku o zmianie adresu zamieszkania, ze względu na poczynione wyżej rozważania, były zbędne.

Ostatecznie, z omówionych względów, Sąd Apelacyjny oddalił apelację stosownie do art. 385 k. p. c.